

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΡΡΑ

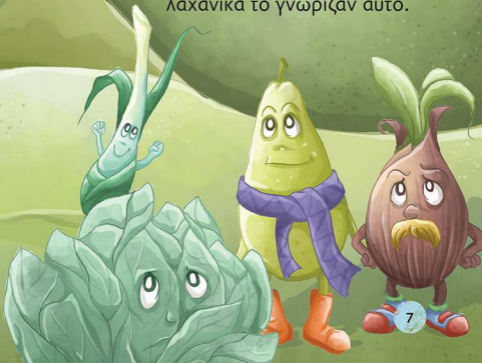
Εικονογράφηση
Δημήτρης Κουμπάτης

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Μιχαήλ
Σιδερη

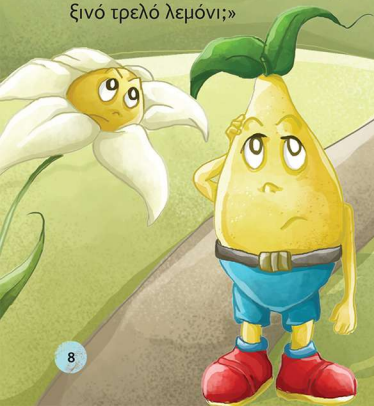

Ο Ξινούλης έφερνε
χαρούμενες τούμπες πάνω
στον πράσινο, γεμάτο με
μαργαρίτες λόφο. Ήταν το
αγαπημένο του παιχνίδι,
όλα τα φρούτα και τα
λαχανικά το γνώριζαν αυτό.

Το μαρούλι που το έλεγαν Ρούλη τού έκανε αυστηρά: «Αμάν βρε Ξινούλη! Δεν έχω ξαναδεί πιο χαζούλι λεμονάκι από σένα! Κάθε πρωί μόλις ξυπνάς κι ανοίγεις τα ολοστρόγγυλα σαν κουμπιά ματάκια σου τρέχεις προς τον λόφο, κάνεις τούμπες στον αέρα κι έπειτα πέφτεις με φόρα κάτω. Δεν ξέρεις πόσο δυνατά χτυπάει η μαρουλοκαρδούλα μου! Φοβάμαι μην χτυπήσεις άσχημα κουτό μου! Πότε θα βάλεις επιτέλους μυαλό, ξινό τρελό λεμόνι;»

Μανάβικο
ο Κωρ
Νικολής

Ο Ξινούλης έβαλε τα γέλια, που ακούστηκαν μέχρι το μανάβικο του κυρ Νικολή, ο οποίος εκείνη την ώρα καμάρωνε για τις φρεσκότατες, ζουμερές ντομάτες του. «Αμάν αυτό το λεμονάκι!» γκρίνιαξε το κρεμμύδι που το φωνάζαν κυρ Αριστείδη. «Όταν αρχίζει να γελάει μας παίρνει τ' αυτιά!»

